

give ét eneste af de ansøgerlande, der står på spring, på bilateral basis.

Hr. Claus Larsen-Jensen spørger, om vi vil sætte en dato på, hvornår Rumæniens og Bulgariens optagelsesforhandlinger skal finde sted. Det synes jeg er meget, meget svært, for vi ved jo begge to fra Europaudvalget, at der er meget stor forskel på optagelsestempoet for de to lande. Det ene land er jo meget tættere på medlemskab end det andet, og derfor tror jeg ikke, det ville tjene noget fornuftigt formål, hvis man forsøgte at fastsætte en eller anden dato om et halvt år eller om 2 år. Det vigtigste er, at vi fastholder udvidelsesperspektivet for EU og siger: Selvfølgelig skal I ind den dag, I er i stand til det.

Så til spørgsmålet om vandrende arbejdstagere og Thulesen Dahl ...

Formanden:

Hr. Thulesen Dahl!

Charlotte Antonsen (V):

Undskyld – hr. Thulesen Dahl.

Som jeg tidligere sagde direkte til hr. Thulesen Dahl, opfatter vi det ikke som noget særligt problem. Men det er da rigtigt, at det kan være med til at skræmme befolkningen, hvis man foregiver, at den dag, vi åbner EU, står alle polakker uden for vores dør og vil ind. Det er meget, meget vigtigt at understrege, når vi taler om EU-borgere, der kommer til Danmark, at det drejer sig om arbejdskraftens frie bevægelighed, så de skal altså have et job, før vi skal lukke dem ind.

Kl. 13.05

Til sidst til hr. Henrik Dam Kristensen: Der er altså mange kompromismuligheder, men man skal vel ikke som kommende formandskabsland begynde at lufte kompromismulighederne over for offentligheden, inden man overhovedet har sat sig i formandsstolen?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Charlotte Antonsen taler om at kaste grus i maskineriet, men jeg vil nu sige, at det gør regeringen og EU så sandelig bedst selv.

F.eks. er Nicetraktaten, som udenrigsministeren var inde på, den absolut ringeste traktattekst, jeg kan mindes nogen sinde at have læst, og det siger ikke så lidt, for jeg har læst mange ganske skrækelige traktattekster. Men Nice er den absolut ringeste, og den presser man på for at få vedtaget ved en folkeafstemning i Irland;

det mislykkes nu sandsynligvis. Men hvad gør man så, hvad gør den danske regering, når den traktat er faldet ved endnu en folkeafstemning i Irland under det danske formandskab? Det har fru Charlotte Antonsen vel heller ikke noget svar på?

Jeg må konstatere, at når det gælder landbrugsstøtten, møder man også tomhændet frem fra den danske regerings side, så jeg synes, der er grundlag for at konstatere allerede ved starten af denne debat, at den danske regering ikke har forberedt sig ret godt på EU-formandskabet, og det synes jeg er et gevaldigt problem. Der burde have foreligget et egentligt program ved denne debat, f.eks. for løsning af landbrugsproblemet, men der ligger ingenting.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det, jeg forsøger, er ikke at få fru Charlotte Antonsen til at afsløre den dybe hemmelighed: hvad er regeringens kompromis, hvad er det for et udspil, man vil komme med? Jeg forstår sagens, at det har regeringen selv behov for at vide noget om.

Jeg efterlyser noget andet under overskriften www, nemlig: Hvad vil Venstre? Og jeg forstår ikke, at fru Charlotte Antonsen ikke er i stand til at komme nærmere ind på det. Der er jo andre oplagte risici end dem, fru Charlotte Antonsen beskriver. Der er en risiko for, at polakkerne stemmer nej, fordi de synes, det er unfair at skulle konkurrere med lande, der har 100 pct. statsstøtte til landbruget, mens de selv kun får 25 pct., og derfor synes jeg egentlig godt, fru Charlotte Antonsen kunne komme nærmere ind på, hvilke veje man vil følge fra regeringens side. Er det en højere sats end de 25 pct.? Er det strukturmidler? Eller er det et perspektiv, der hedder, at efter 2006 aftrapper vi i løbet af 5-6 år de eksisterende landbrugsordninger? Er det en sympatisk tanke for Venstres ordfører?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg spørger fru Charlotte Antonsen om noget, som også, dengang den tidligere regering traf sin beslutning, faktisk blev karakteriseret som en reel problemstilling, og så hører man et eller andet om: Hvad nu, hvis alle polakker vandrer, eller hvordan er det nu med dagens EU? Det er jo fuldstændig useriøst at håndtere sagen på den måde.